

HÍRADÓ MORZSA

A Dózsa György Általános Iskola diáklapja

Ballagási különszám

*„Eddig csak álmodtunk, terveztünk még,
most valóra válhat minden, ami szép.
Az élet, a munka tárt karokkal vár,
s hogy szép lesz-e csak rajtunk áll.”*

Szabó Pál

Egy kis visszatekintés...

A ballagás rövid története, honnan is ered ez a szokás, hagyomány?

Valójában a ballagás kifejezés a latin eredetű 'valetans' = búcsúzó szóból származik. Maga a szokás pedig eredetileg Selmecbányáról (Erdély) ahol a XIX. század 70-es éveiben az erdészeti és bányászati Akadémia hagyományaként a hallgatók a Ballag már a vén diák... kezdetű daléneklésével búcsúztak el a szeretett iskolájuktól.

Ezek után viszont szép lassan már az egész országban és minden iskolatípusban elterjedt a szokás, a ballagás megünneplése. Így kezdődött ez a szép hagyomány szerte Magyarországon. A XX. század elejére pedig már teljesen megszokottá, általánossá vált mindenhol.

Azonban az 1920-as évekre a "Ballag már a vén diák" kezdetű dalt felváltotta az "Elmegyek, elmegyek" kezdetű csodálatosan szép Magyar népdal...

Továbbá, népszerű szokássá vált az is, hogy a ballagás előtti éjszakán a végzős diákok egy szerenáddal köszöntötték tanáraikat. Amikor pedig eljött a ballagás napja, az iskola zászlóját követve sétáltak végig a folyosókon a diákok, vállukra akasztva egy kis tarisznyát, amelybe a lentebb osztályokba járó társaik pogácsát, földet, sót, és aprópénzt helyeztek el. És van még egy kedves kis ajándék a tarisznyában, egy kép az iskoláról.

Az átkos rendszer eljöttével (1950-es években) sajnos betiltották a ballagási ceremóniákat, szokásokat. Ennek ellenére ez a csodálatosan szép hagyomány mindent túlél, még a kommunizmus erőltetett hagyományokat próbára tevő tiltásait, romboló hatásait is!

Hirdetés

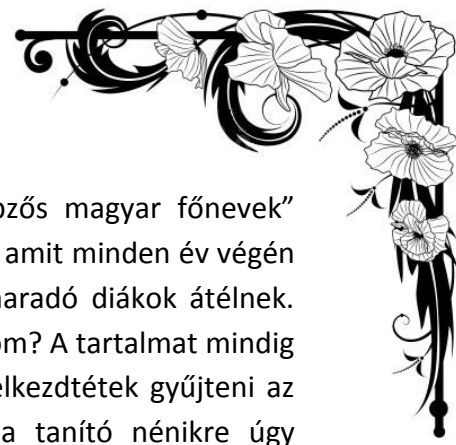
Hála a Magyar nép ellenállásának, kitartásának, összetartásának köszönhetően nem lehetett elpusztítani, megsemmisíteni ezt a szép szokást. Manapság már nemcsak a középiskolákban, hanem az összes általános iskolákban, óvodákban is rendeznek ballagási ünnepeket.

Örök hálával adózhatunk szüleinknek, nagyszüleinknek, hogy nem engedték kiirtani a Magyar nemzet e csodálatos és sajátos hagyományát, a Ballagás csodálatos szokását, az iskolai búcsúztatók szép lehetőségét, amely majd örök emlékként kíséri végig az egész életükön át diákjainkat, gyermekeinket!

Köszönjük!

Forrás: <http://ballagas.tlap.hu>

Kedves Ballagók!

Búcsúzás. Főnév, búcsúzik + ás; az „ás képzős magyar főnevek” kategóriájába tartozik – írja a Wikipédia arról, amit minden év végén a ballagó nyolcadikosok, tanárok és az itt maradó diákok átélnek. Hogy mitől lesz több mint egy nyelvtani fogalom? A tartalmat mindig Ti, diákok töltitek meg. Nyolc évvel ezelőtt elkezdtétek gyűjteni az élményeket. Elsőben minden csodás volt, a tanító nénikre úgy néztetek, akár a szüleitekre. Alsós korotokban megtanultatok *iskolásnak* lenni. Megismertétek mindhárom épületünket, sok szép műsorban szerepeltetek önként. A felsőbe kerülve először nagyon kicsik voltatok, újra a „szamárlétra” alján kezdtétek. Az akkori nyolcadikosokat nagyoknak, erősnek és vagánynak tartottátok, talán példaképet is közülük választottatok. Ahogy telt múlt az idő, egyre jobban megszerettétek egymást, s a barátok véleménye fontosabb lett, mint a családé. Anyát megkértétek, hogy ne jöjjön el a nyílt napra, mert az olyan kellemetlen. Az iskolai rendezvényekre már nem tolongtatok olyan sokan, mint néhány évvel ezelőtt, s az ott látottak „enyhe” kritikát váltottak ki belőletek. A pedagógusok néha igazságtalannak tűntek, a lecke mennyisége csak nőtt és nőtt. Sokszor nem értettétek mi baja a világnak veletek, vagy nektek a világgal? A Házirend szabályai ritkán indokolatlan keménynek és teljesíthetetlennek tűntek, a szaktanári-osztályfőnöki-igazgatói elmarasztalások egy pillanat alatt befigyeltek, de a dicséretetek nagy nehezen születtek meg. Szeptember elején azt akartátok, hogy minél hamarabb legyen itt a június, de most, hogy néhányat alszunk és itt lesz, már nem bánjátok, ha lehetne húzni az időt.

Ez így van rendjén. Meg kell élni minden ahhoz, hogy értékelni tudjuk. A jelen időt másképp érzékeljük, sokszor csak a feladatot látjuk benne. Az akadályversenyen ciki volt a kötélmászás, ma már emlék hogy ki alatt hajlott meg legjobban. Trapp Napon nem akartatok beállni a sorversenybe, de ma már büszkék vagytok az eredményre, s nem számít a helyezés, mert az érzés maradt meg. Most tűnik csak fel, milyen szép volt karácsonykor az UV fényben úszó tornacsarnok, mekkorákat játszottatok itt tesi órákon. Farsangon nem akartatok egyedül beöltözni, mert az olyan gáz volt. Ma arra emlékeztek mekkorát táncoltatok a jelmezeselek bemutatkozása után s milyen rosszul esett, amikor felgyulladtak a lámpák, jelezve hogy itt a záróra ideje. Nem szerettétek lemenni szünetre, pedig akkor láthattátok meg titkos szerelmeteket. Jó volt egy kicsit elbújni a WC-ben, dacolva az ügyeletesekkel akkor is, amikor nem szorított a szükség, csak a házi feladatot kellett lemásolni, hogy egyest ne kapjatok.

Reggeli fájdalmas felkelés, napi 6-7 óra, dolgozatok, felelések, izgulás, készülés a másnapra, versenyek, házi feladat, kívülről megtanulandó szabályok, képletek, átváltások, szerkesztések, évszámok, verselemzés, történelmi helyek, földrajzi koordináták, időre futás, éneklés mutáló hanggal, emlékek, múlt idő...

Rendezvények, kirándulás, repeta az ebédlőben, osztály bulik, emlékek, jó hangulat, esti futás, főzés a szülőkkel, sikeres felelés, jól sikerült dolgozat, dicséret, jutalom, barátságok,

szerelem, séta az esti utcákon az osztálytársakkal, beszélgetés a parkban, emlékek, múlt idő...

Bármerre is kerültök szeptembertől, ezeket az emlékeket viszitek magatokkal. Remélem sikerül egy részét kamatoztatnotok, másiból tanulni és megváltoztatni. Hiszem, hogy a negatív élmények egyszer tanulsággá válnak, amiből tanulni tudtok s mindannyitoknak a megszépítő messzeség csak a pozitív értéket hagyja meg.

Szeretettel búcsúszom most tőletek, szívből kívánom, hogy érezzétek jól magatokat az új iskolátokban és sikerrel vegyétek az előttetek álló akadályokat!

Szabóné Vígh Erzsébet igazgató néni

Tanító tanárok 2005-2013

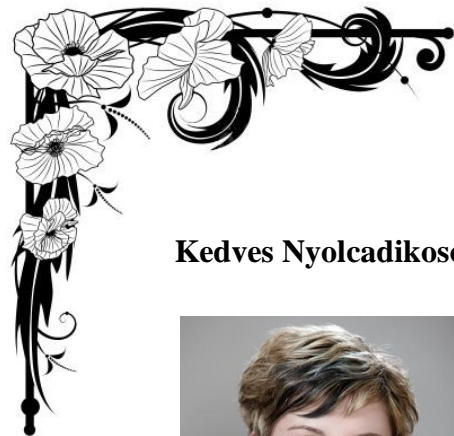

8.a és 8.b tanítói, tanárai:

Szabóné Vígh Erzsébet
Haklik János
Endrész Erzsébet
Prónai Éva
Endrész Erzsébet
Burgerné Gyulai Gabriella
Nagy-György Ágnes
Peralta-Bényei Viktória
Szabó Tünde
Rácz Géza
Nagy Róbert-
Baloghné Papós Borbála

Szigeti Tímea
Rónainé Török Csilla
Háló Sándor
Simor Gábor
T.Harmatosné Barna Mária
Gajdán Lászlóné
Kádárné Varga Szabina
Benyóné Novotni Lívია
Burai Vilmosné
Vízahányó Mária Ágnes
Galamb Ágnes
Párizsné Kiss Virág

Tanárok emlékei

Kedves Nyolcadikosok!

8 évvel ezelőtt ráléptetek egy útra, melyről tudtátok, hogy lelépni nem lehet bármennyire is rögzös vagy kacskaringós. Most azonban ennek a végére értetek, és új útra léptek, mellyel együtt új lehetőségek kapui nyílnak ki előttetek. Lehetőségek, melyek esélyt kínálnak számotokra, hogy azzá váljatok, akivé szeretnétek. Úgy gondolom, hogy a legjobb és legbölcsebb kívánság ilyenkor az, ha azt kívánom nektek, hogy legyetek kitartóak, és ne térjete le az általatok választott útról, míg el nem éritek megvalósítandó, áhított céljaitokat, és gyűjtsetek olyan felejthetetlen, kellemes emlékeket, melyekkel itt, az általános iskolában gazdagodtatok!

Én biztosan nem fogom elfelejteni a percet, mikor először beléptem hozzátok újdonsült osztályfőnökként, és megszeppent diákokként néztetek vissza rám, félve mertetek kérdezni, mintha attól félnétek, hogy egyben felfallak titeket. Emlékezetemben őrzöm a fantasztikus érzéssel kiválasztott kirándulások, szalonnasütések momentumait, melyeket szintre rendre elmosott az eső. Az osztály bulikat, melyeket néha tanulmányi eredményhez igyekeztünk kötni, hogy tanulásra bírjunk titeket. Hiába. A közös programokat, iskolai és iskolán kívüli eseményeket, a farsangokat, trapp- napokat, beszélgetős órákat, amikor 'rákényszerítettetek', hogy elkérjem Borika néni technika óráját, a zenehallgatásokat, filmnézéseket... és még sorolhatnám. Hogy is felejthetném el ezeket a pillanatokot, hiszen meghatározó állomás vagytok az életemben. Ti vagytok (voltatok) az első osztályom, akikre mindig fájó szívvel, kellemes emlékeket felidézve fogok emlékezni. Ezek az élmények összekötnék minket mindaddig, míg emlékezünk rájuk.

Remélem, hogy az általános iskola számotokra is meghatározó élmény marad, és ti is szívesen fogtok visszaemlékezni a felidézett percekre.

„A búcsúzónak minden emlék drága.
Egy száraz lomb, egy moha, egy kis kavics,
Hogy emlékezzék a távolban is
A helyre, melyre visszavonja vágya.”

/Goethe/

Kíván nektek minden jót, sok sikert és kitartást az életben volt osztályfőnökötök, Prónai Éva!

Kedves „Kölcsönkapott Gyerekeim”!

Nem mondom azt, hogy az első találkozásunk emlékezetes volt, hiszen valamikor régen talán egy technika órán történhetett...

Akkor aranyos, kedves ötödikesként mindannyian szófogadó gyerekek voltatok. Azután persze változtatok, és ezt mi, felnőttek hol könnyebben, hol nehezebben viseltük. Figyeltem, ahogy Ági néni a helyes irányba terelget, és megpróbál kordában tartani benneteket. Bevallom nem irigyeltem ezért a feladatért.

Egy február végi napon, talán éppen a farsang előtt azután megtudtam.... Kaptam egy osztályt...

Az első osztályfőnöki óránkon ott álltatok velem szemben – már nem kicsi ötödikesek – és valószínűleg mindannyian tele voltunk kérdésekkel. Hogyan tovább? Tudunk-e együtt dolgozni ebben az utolsó három hónapban? Azt gondolom, hogy ezekre a kérdésekre mindenki tudja már a választ. Időnként vitatkoztunk, olykor egyetértettünk, de a feladatainkat mindig igyekeztünk megoldani. Közben pedig tovább figyeltelek titeket. Milyen emberek lettek az egykori kicsiből, akik négy évvel ezelőtt csodálattal néztek fel a nagyokra? Láttam, amikor megbántottátok egymást, de azt is, amikor tudtatok bocsánatot kérni. Hallgattam, amikor tanáraitok arról panaszkodtak, hogy már megint nem tanultok, és azt is, amikor a különböző versenyekről meséltek. Szomorú voltam, amikor azt mondták, hogy tiszteletlenek voltatok, de jó volt látni, ahogyan Ági nénit vártátok a szalonnasütéskor.

Útravalóul mit kívánok? Talán azt, hogy mindannyian találjatok rá az utatokra, legyetek sikeresek, de közben figyeljetek egymásra-másokra is. Legyetek erősek és kitartóak, hogy céljaitokat elérjétek! Emlékezzetek mindig társaitokra és az iskolára, tudjátok, honnan indultatok! És tanuljatok.....

„Azért vagy itt, hogy mindent láss,
Hogy értsd a szót, olvasd az írást,
Azért vagy itt, hogy mindent megtanulj,
Hogy az égbe szállj, ne hogy a porba hullj.”

/Ákos/

Végül szerencsét kívánok nektek!

Sok-sok szeretettel:

Borika néni

Kedves Ballagó Diákok!

Milyen gyorsan elröppent ez a nyolc tanév! Emlékszünk, amikor első alkalommal tértetek be iskolánk kapuján. Mosoly, derű, izgalom, csibészség, kíváncsiság tükröződött arcotokon, akárcsak most. Ha fellapozzuk a képzeletbeli emlékkönyvünket, fényképalbumunkat egy-egy kellemes, szívet melengető történet tárul elénk. Mennyi emlék! Idézzünk is fel most néhányat! Küzdöttünk a betűkkel, majd vetettük papírra. Számoltuk, hogy melyik halmaz több mint a másik, akárcsak most számoljuk az óra vészesen haladó perceit. Talán jó néhányan megállítanátok az időszerkezetet, hogy még színesítsétek a Dózsás emlékeket! Nem lehet megtenni! Jól van ez így! Sok akadályversenyt nyertetek meg, ezt az utolsó versenyt, a lelki akadályversenyt is megnyerjék. Együtt, közösen! Elengedünk szomorú szívvel, ti, pedig mint sokszor tettétek meg, most is szót fogadtok. Kirepültök egy új iskola falai közé. Látjuk ismét arcaitokon a mosolyt, a bánatot, az örömet, izgalmat, kíváncsiságot és csibészséget, vágyat, kalandot. Repüljétek, szárnyaljatok, és legyetek büszkék, hogy Dózsások voltatok! Ránk, tanítóitokra gondoljatok szeretettel, ahogyan mi is gondolunk rátok! Minden egyes szárnycsapás erősít titeket. Nemcsak fizikálisan, hanem lelkileg, emberileg. Kívánjuk, hogy álmaitok váljanak valóra!

Paulo Coelho gondolatával indítunk el benneteket.

„Tárd ki a szíved, és hallgasd meg, mit súg. Kövesd az álmaidat, mert csak az tanúsíthatja az Isten dicsőségét, aki nem szégyenkezik önmaga előtt.”

Szeretettel:

Burai Vilmosné (Erzsike néni)

Galamb Ágnes (Ágika néni)

Benyóné Novotni Lívia (Lívia néni)

Vízhányó Mária (Marcsika néni)

Hetedikesek búcsúztató beszéde

Kedves ballagó nyolcadikosok!

8 évet töltöttetek el ebben az iskolában. Eljött az idő, hogy továbblépjetek, hogy más helyen próbáljatok szerencsét. Itt az ideje a búcsúnak.

Hat évesen még szorongva léptétek át az iskola küszöbét, valami új, ismeretlen világba kerültetek. Tanítóitok, sok-sok türelemmel vezettek be titeket a betűk és számok birodalmába.

Ötödik osztályban már ismerős tanárok fogadtak titeket. Segítségükkel bővíthettétek ismereteitek körét. De ne feledjétek, nem csak a tananyagot tanulhattátok meg tőlük, nem csak tanítottak, neveltek is benneteket. Sokszor talán nem hittetek nekik, lehet, hogy sokszor haragudtatok rájuk, most talán úgy érzitek, megszabadultok tőlük, de egy év múlva már szeretettel gondoltok rájuk, mert rájöttök ők csak a javatokat akarták. Mindent, amit tettek értetek tették!

Búcsúzunk most tőletek mi hetedikesek:

Hát itt hagytok minket. Talán vissza se néztek, amikor kiléptek ezen épület falainak kapuján, egyenesen a nagybetűs ÉLETBE! Irigyellek és féltetek titeket egyben, hiszen olyan kihívásokkal fogtok szembenézni, amiknek vagy meg tudtok felelni, vagy nem. Szomorúan gondolunk arra, hogy vége szakadt az együtt eltöltött időnek. Többet már nem követünk el együtt diákcsinnyeket, nem mesélhetünk egymásnak mulatságos, tanulságos történeteket. Kívánjuk, hogy mindent, amit el szeretnétek élni, sikerüljön!

Reményik Sándor:

Mi mindig búcsúzunk

Mondom néktek: mi mindig búcsúzunk.

Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halkul el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fáj és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedett,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihűltek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.

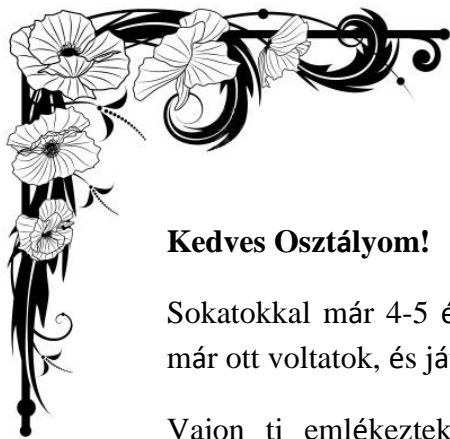
Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, -minden könny -
vigasz,

Elfut a perc, az örök Idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidegen hagy az elhagyott táj,
Hogy eltemettük: róla nem tudunk.
És mégis mondom néktek:
Valamitől mi mindig búcsúzunk.

Ady Endre soraival búcsúzunk:

A szárny megnőtt
üresen áll a fészek.
Csak álom volt a szép diákvilág.
S mint a fecske az alkonyati szélben
Ma szárnyat bont egy sereg diák.

Elköszönő beszédek

Kedves Osztályom!

Sokatokkal már 4-5 éves koromban találkoztam, amikor én oviba kerültem. Emlékszem, ti már ott voltatok, és játszottatok abban a teremben, amit 3 évig-ha jól tudom- bitorolhattunk.

Vajon ti emlékeztek arra, amikor menyasszonyi ruhában parádéztunk? És arra, hogy mennyiszor dominóztunk, vagy örültünk, hogy alvásból felmentve játszhattunk?

Amint látjátok, vagy halljátok, én emlékszem.

Aztán, szinte azonnal átkerültünk első osztályba. Az ovis ballagáson azt sem tudtuk, mi történik, vagy miért hagyjuk ott a Katica csoport termét. Azt meg főleg nem értettük, miért szakítják el egymástól a már jól összeszokott csapatot.

Az első osztály tehát elérkezett... Élményekkel teli meséltünk otthon, hogy mi vagyunk a Mackó csoport, és hogy mi az „első a osztály”, mit tanultunk aznap éppen. Új emberek kerültek hozzánk, szívesen ismertük meg őket, páran ma is itt csücsülnek.

Negyedikben új osztályfőnök, új iskola, pontosabban iskolaépület, ötödik osztályra várva kíváncsian találgattunk az új tanár kiléte felől.

A következő évnytőn ez ki is derült, mi pedig örültünk, hogy a számításaink jók voltak, jól bejöttek. Ekkor kezdtünk el igazán odafigyelni egymásra, és lassacskán, két évvel később belerázódtunk a majdnem tökéletes, összetartó osztályközösségbe. Nem is gondoltuk volna, hogy már csak kevés, együtt töltött idő van hátra, és már tervezgetnünk is kell, hova megyünk tovább.

És hát eljött ez az év is... Mi is mondhatnék... Egészen pontosan semmit. Elszállt. Nincs tovább „együtt az egész osztály”, már csak ritkán fogunk találkozni. Akik nem egy iskolába mennek, vagy akik nem találkoznak az iskolába induló, vagy éppen hazaszállító buszon, nagyon ritkán látják majd egymást.

Azonban soha nem szabad elfelejtenünk az első nyolc, fontos évet!

Kedves osztályom! Ennyi volt! Szeretlek mindannyitokat!

Veréb Csenge

Kedves évfolyamtársaim, osztálytársaim, alsóbb osztályok!

Életünkben, igaz, nem túl gyakran, de muszáj lezárni bizonyos szakaszokat. Megtörtént már ez óvoda után, mikor általános iskolába indultunk, és most is megtörténik, mikor középiskolába készülünk. De még mielőtt elbúcsúzunk, szeretnék néhány dolgot megosztani veletek.

6. és 7. osztályban azt gondoltuk osztályszinten, hogy nem bírjuk tovább együtt. Gyakoriak voltak a harcok, és az örökös ellentmondások közöttünk, meg akartunk mindenáron szabadulni egymástól. Nyolcadik második felében azonban ráébredtünk a kőkemény valóságra... Most már nem lesz olyan, hogy szeptember elsején egymás nyakába borulunk, és a nyári élményeinket meséljük, vagy, hogy együtt várjuk a tanév mielőbbi befejezését... Nem lesz több veszekedés azon, hogy milyen tablót csináltassunk, vagy hogy, legyen-e bankett vagy sem... Egy teljesen új élet veszi számunkra most kezdetét, új barátokkal, új helyen, de most ami a legfájóbb, hogy a jól megszokott társak nélkül, egymás nélkül. Az itt eltöltött iskolás évek alatt olyan sok szeretetet, biztatást és támogatást kaptunk, hogy ez egy biztos alap lesz számunkra az elkövetkező időkre.

Hálával tartozunk a tanári karnak munkájukért, nevelésükért, és hálásak vagyunk az iskola összes dolgozójának, hogy 8 éven keresztül egyengették rögzös utunkat. Igazi szerelmek, barátságok szövődtek a falakon belül, sírtunk egymás nyakában, és voltunk boldogok egymással...

Diáktársaim! Tanárain!

„Mi búcsúzunk és elmegyünk, a mi időnk lejárt.
Itt hagyjuk kedves iskolánk, indulunk messze már
Tanáraink és társaink, a szívünk nem feled,
Te kedves osztály, víg tanyánk, immár isten veled, immár isten veled!

Az élet szólít, menni kell, de válni oly nehéz,
A küszöbről a vén diák még egyszer visszanéz.
Sok kedves emlék fűz ide, amely most megszakad,
De az élet szólít, menni kell, csüggedni nem szabad, csüggedni nem szabad.

Virágok közt egy kisleány, mért könnyes a szemed? Az esti séta véget ért, talán ezt
könyvezed?

Tudom, hogy új öröm derül holnapra szemed.
És azt hiszed csak mese volt a diák szerelem, a diák szerelem?

Szétszór a sors, mint szél a port, ki tudja, merre vet.
De szívünk egyszer visszahoz ölelni titeket.
Ne fájjon hát a búcsúzás, ne sirass hű barát!
Még visszatér a vén diák, viszontlátásra hát! Viszontlátásra hát!”

Vincze Demetria

Most búcsúzunk, és ballagunk... Gyorsan múltak el az évek, hátra hagytak sok emléket. Mennyi móka, kacagás, óra előtt izgulás. Ó, az a sok padkoptatás, kora reggel tanulás. Most már vége, nincs tovább, mi következik majd ezután? Tán visszaírjuk, majd a napot, amikor először átléptük a kaput? Szívünkben ez mind nagy helyet kapott, de mennünk kell, átadjuk a botot. Az iskola padjai közt ismertük meg egymást, eltöltöttünk együtt sok-sok órát. Most eljött a perc, búcsúzni kell, szívünk bánattal búcsúzik el. „Régi harcok, régi kopott könyvek, derű, mosoly, néha fájó könnyek. Múlik minden suhannak az évek, búcsút intünk, múltó diákevek. „

Kis Boglárka

Dózsa György Általános Iskola Kiszombor

BIBO SAMUEL

DÉNES ROLAND

NAGY-LŐRINCZ ÁGNES

HAKLIK JÁNOS

SZABÓNÉ VIGH ERZSÉBET

FRENÁK ÉVA

BERDEK GERGŐ

BIHARI LEHEL

DOBÓ EVELYN

FOGARAI BETTINA

DERECSKÉNYI ANNA

HORVÁTH PÉTER

GÉCSI BENCE

HÉVIZI TAMÁS

HORVÁTH ENIKŐ

IMRE ANDRÁS

KIS BOGLÁRKA

KISS SZABOLCS

JUHÁSZ BRIGITTA

MOLNÁR BOTOND HUNOR

NAGY BRIGITTA

RÉPCSÁK PÉTER

KOMÁCS NIKOLETTA

KÖTELES LÁSZLÓ

MANDÁK ENIKŐ

RÁCZ FERENC

SZABÓ CSABA ZOLTÁN

SZABÓ SÁNDOR

TURI ROLAND

VERÉB CSENGE

DÓZSA-BÁRÁNDI SOMA MIHÁLY

SIPÓS DAVID ZSOLT

SOMOGYI KLAUDIA

SZILVÁSI SÁNDOR

VINYÁ CZ DIMEÉRIA GERDA

ZATYKÓ LÁSZLÓ

ZSARKÓ ANIKÓ EDIT

ZSIGA ETEKKA

SZOC S ATTILA JÓZSEF

TÓTH ALEXANDRA

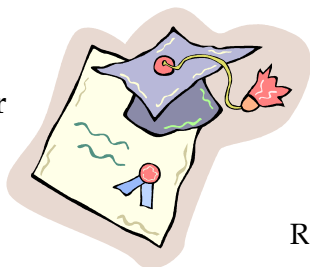
VAJKA NORBERT CSABA

2005-2013

8.a névsor:

Bíró Sámuel
Dénes Roland
Dobó Evelin
Forrai Bettina
Gecse Bence
Hévízi Tamás
Horváth Enikő
Juhász Brigitta
Molnár Botond Hunor
Nagy Brigitta Lídia
Repcsák Péter
Szabó Csaba Zoltán
Szabó Sándor
Túri Roland
Veréb Csenge
Vincze Demetria
Zatykó László
Zsarkó Anikó Anett
Zsiga Etelka

8.b névsor:

Bertók Gergő Attila
Bihari Lehel
Debreczeni Anna
Horváth Petra
Imre András
Kis Boglárka
Kiss Szabolcs Károly
Kovac Nikoletta
Köteles László
Mandák Enikő
Rác Ferenc
Rózsa-Bakacsi Soma Mihály
Sipos Dávid Zsolt
Somogyi Klaudia
Szilvási Sándor
Szűcs Attila József
Terhes Alexandra
Vajka Norbert Csaba

*„Lehet, hogy gyenge még a hangunk
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk a szépet, jót akarjuk,
Érezzük, hogy hitünknek szárnya van.”*

(Juhász Gyula)